

Zoja in ježek, ki se je bal teme

Pravljica za Zojo, 5 let

ZGODBARNA

**Za Zojo,
ki je pogumnejša, kot misli.**

— mama in očka

Na koncu ulice, kjer se vrtovi naslonijo na
gozd, stoji hišica z rdečo streho.

V njej živi Zoja.

Zoja ima pet let, dve kitki in ima rada skoraj
vse na svetu. Skoraj.

Ene same stvari ne mara: teme.

Vsak večer, ko mama ugasne luč, Zoja
potegne odejo čisto do nosu.

Omara zraste. Zavesa se premikajo. In pod
posteljo, čisto zagotovo, nekdo diha.

»Mama, pusti luč!«

»Samo malo, srček. Tema ni nič hudega.«

Zoja temu ne verjame niti za trohico.

Neke noči, ko je hiša že spala, je v omari nekaj zašumelo.

Šrrrk. Šrrrk.

Zoja je zadržala dih.

Potem pa je iz omare prilezel ... ježek. Majhen, okrogel, z bodicami, ki so se tresle kot listje v vetru.

»Pssst,« je zašepetal. »Ali je tukaj varno?

Zunaj je tako strašno temno.«

Zoja je pokukala izza odeje. »Ti se bojiš teme?«

»Grozno,« je priznal ježek. »Ime mi je Bodičko. Hotel sem domov, pa sem se izgubil. Potem sem videl tvoje okno in ... sem se skril k tebi.«

Zoja je nekaj časa molčala.

Še nikoli ni srečala nikogar, ki bi se teme bal bolj kot ona.

»Kje pa je tvoj dom?« je vprašala.

»Pod staro hruško. Na drugi strani vrta.«
Bodičko je pogledal skozi okno v črno noč in
zacvilil. »Ampak tja ne grem. Ne sam.«

Zoja je stisnila odejo. Potem je stisnila pesti.
Potem je rekla čisto potihó, da je komaj
slišala sama sebe:
»Grem s tabo.«

Iz predala je vzela svetilko v obliki zvezde.
Obula je copate. Bodička je posadila v žep
pižame, da je ven kukal samo njegov nosek.

Vrata na vrt so zaškripala. Noč je bila velika in
tiha.

Zoja je naredila prvi korak. Bil je majčken.
Ampak bil je.

Pri grmu je nekaj zašumelo. Zoja je obstala.
Bodičko se je stisnil v kroglico.

Iz grma pa je pokukal polh z velikimi očmi.
»Ooo, luč!« je rekel. »Kako lepo! Ali grem
lahko malo z vama?«

In tako so šli naprej trije: Zoja, ježek in polh.

Nad njimi je nekaj zahukalo. »Huuu!«

Zoja je dvignila svetilko. Na veji je sedela sova in jo gledala z očmi, okroglimi kot dva krožnička.

»Ne boj se,« je rekla sova. »Ponoči jaz gledam na vrt. Nič se ne zgodi, da jaz ne bi videla.«

Zoja je pomislila, da to sploh ni slabo. Da nekdo gleda.

Potem so prišle kresničke. Najprej ena. Potem deset. Potem toliko, da jih Zoja ni mogla prešteti.

Plesale so okrog njene svetilke in vrt je bil naenkrat poln majhnih lučk.

»Glej,« je zašepetal Bodičko iz žepa. »Tema sploh ni čisto črna.«

»Ne,« je rekla Zoja. »Sploh ne.«

Pod staro hruško je čakala majhna luknjica, obložena z listjem. Bodičko je skočil iz žepa, se zavrtel od veselja in zacepetal.

»Doma sem! Zoja, doma sem!«

Potem se je obrnil k njej in rekel: »Ti si najpogumnejša deklica, ki jo poznam.«

Zoja je pogledala nazaj proti hiši. Pot ni bila več dolga. In sploh ni bila več strašna.

Domov je šla sama. Mimo sove, ki je
pokimala. Mimo polha, ki je zamahnil s tačko.
Skozi kresničke, ki so ji svetile do vrat.

V postelji je ugasnila svetilko.

Omara je bila samo omara. Zaveses so bile
samo zaveses. In pod posteljo ni nihče dihal.

Samo Zoja. Čisto mirno.

Zjutraj je mama na vratih Zojine sobe našla listek. Na njem je bilo z velikimi, malo poševnimi črkami napisano:

TUKAJ SPI NAJPOGUMNEJŠA ZOJA NA SVETU.

Pod tem pa je bil narisani majhen ježek. Z nasmehom.

Zoja in Bodičko pod staro hruško — pobarvaj ju!

Za pogovor po branju

1. Česa se je bal Bodičko? Česa se je bala Zoja?
2. Kdo je Zoji pomagal, da ni bila sama v temi?
3. Kaj bi ti napisal/-a na listek na svojih vratih?

Zgodbarna

Ta pravljica je bila napisana in ilustrirana posebej za Zojo. Vsak izvod je edinstven.
Zgodbarna · zgodbarna.si · Napisano v Sloveniji.